

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ทำการวิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับ หลักการ ทฤษฎี แนวคิด และผลงานวิจัย เพื่อนำมาใช้เป็นกรอบความคิดในการศึกษา จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง อันประกอบด้วยหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ชุดการเรียนรู้
2. การเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง/ภาษาต่างประเทศ
3. การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
4. การสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
5. หลักเกณฑ์ทั่วไปในการสอนทักษะการฟังและการพูด
6. เทปบันทึกเสียงเพื่อการศึกษา
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ชุดการเรียนรู้

ชุดการเรียนรู้เป็นชุดการสอนประเภทหนึ่ง ชุดการเรียนรู้ตรงกับภาษาอังกฤษว่า instructional package เป็นชุดของสื่อประสม ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเฉพาะเรื่อง ทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ มีผู้ได้ให้คำนิยามของชุดการเรียนรู้ไว้หลายท่านดังนี้

ลัดดา สุขปรีดี (2524, หน้า 29) ได้ให้ความหมายของชุดการเรียนรู้ไว้ว่า ชุดการเรียนรู้คือการรวมสื่อการสอนอย่างสมบูรณ์ตามแบบแผนที่วางไว้ เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของการสอน โดยมีการผลิตและการนำสื่อหลาย ๆ อย่างมาสัมพันธ์กันและมีคุณค่าส่งเสริมซึ่งกันและกัน ซึ่งมีความหมายสอดคล้องกับ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525, หน้า 185) และชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2537, หน้า 113) ได้ให้ความหมายของชุดการเรียนรู้ว่า ชุดการเรียนรู้เป็นสื่อประสมที่เป็นระบบ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเฉพาะเรื่องที่จะสอน สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา หน่วยหัวเรื่องและวัตถุประสงค์ เพื่อช่วยให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

บุญเกื้อ ควรวาเวช (2530, หน้า 67) ชุดการเรียนรู้เป็นชุดของสื่อประสม (multimedia) ที่จัดขึ้นสำหรับหน่วยการเรียนรู้ตามหัวข้อ เนื้อหา และประสบการณ์ของแต่ละหน่วย โดยจัดไว้เป็นชุดบรรจุอยู่ในซองหรือกล่อง

สรุปได้ ชุดการเรียนรู้ เป็นสื่อประสมที่มีการผลิตอย่างมีระบบ มีการวางแผนการผลิต เพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหา และจุดประสงค์เพื่อใช้ในการเรียนการสอนและเป็นการช่วยให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ชุดการเรียนรู้แต่ละชุดประกอบด้วยคู่มือครู คู่มือการใช้ชุดการสอน สื่อการสอน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนบรรจุลงในกล่องหรือซอง ซึ่งเป็นการสะดวกในการนำไปใช้

คุณค่าของชุดการเรียนรู้ ชูชีพ อ่อน โกลสูง (2524, หน้า 11) ได้กล่าวถึงคุณค่าของชุดการเรียนรู้ซึ่งช่วยแก้ไขทางการศึกษาบางประการได้คือ

1. ช่วยอำนวยความสะดวกในการสอนของครู
2. แก้ไขปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคล และส่งเสริมการศึกษารายบุคคลตามความสนใจตามเวลาและโอกาสที่เอื้ออำนวยแก่ผู้เรียนซึ่งแตกต่างกัน
3. ช่วยจัดปัญหาการขาดแคลนครู ชุดการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียน เรียนได้โดยอาศัยความช่วยเหลือจากครูเพียงเล็กน้อย ทั้งสามารถเรียนด้วยตนเอง ครูคนหนึ่งจึงสามารถสอนนักเรียนได้เป็นจำนวนมากขึ้น
4. ช่วยในการจัดการศึกษานอกระบบ เพราะชุดการเรียนรู้สามารถนำไปใช้เรียนได้ทุกสถานที่และทุกเวลา

บุญเกื้อ ควรวาเวช (2530, หน้า 84) กล่าวถึงคุณค่าของชุดการเรียนรู้ดังนี้

1. ส่งเสริมการเรียนแบบรายบุคคล ผู้เรียนเรียนได้ตามความสามารถ ความสนใจตามเวลาและโอกาสที่เหมาะสมของแต่ละคน
2. ช่วยจัดปัญหาการขาดแคลนครู เพราะชุดการเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียน เรียนได้ด้วยตนเองหรือต้องการความช่วยเหลือจากผู้สอนเพียงเล็กน้อย
3. ช่วยในการศึกษานอกระบบโรงเรียน เพราะผู้เรียนสามารถนำเอาชุดการเรียนรู้ไปใช้ได้ทุกสถานที่และทุกเวลา
4. ช่วยลดภาระและช่วยสร้างความพร้อม และความมั่นใจให้แก่ครูเพราะชุดการเรียนรู้ผลิตไว้เป็นหมวดหมู่ สามารถนำไปใช้ได้ทันที
5. ช่วยให้ครูวัดผลผู้เรียนได้ตรงตามความมุ่งหมาย
6. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น ฝึกการตัดสินใจแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และมีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม
7. ช่วยให้ผู้เรียนจำนวนมากได้รับความรู้แนวเดียวกันอย่างมีประสิทธิภาพ
8. ช่วยฝึกให้ผู้เรียนรู้จักเคารพ นับถือ ความคิดเห็นของผู้อื่น

ชัยวงศ์ พรหมวงศ์ (2537, หน้า 117) ได้สรุป คุณค่าของชุดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้สอนถ่ายทอดเนื้อหาและประสบการณ์ที่สลับซับซ้อนและมีลักษณะเป็นนามธรรม ซึ่งผู้สอนไม่สามารถถ่ายทอดด้วยการบรรยายได้ดีให้เข้าใจชัดเจนและง่ายยิ่งขึ้น
2. เร้าความสนใจของผู้เรียนต่อสิ่งที่กำลังศึกษาเพราะชุดการเรียนรู้จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนของตนเองและสังคม
3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น ฝึกการตัดสินใจแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และมีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม
4. ช่วยสร้างความพร้อมและความมั่นใจแก่ผู้สอนเพราะชุดการเรียนรู้ผลิตไว้เป็นหมวดหมู่ สามารถหยิบมาใช้ได้ทันที
5. ทำให้การเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นอิสระจากอารมณ์ของผู้สอนชุดการเรียนรู้สามารถทำให้ผู้เรียนเรียนได้ตลอดเวลา ไม่ว่าผู้สอนจะมีสภาพหรือมีความคับข้องทางอารมณ์มากน้อยเพียงใด
6. ช่วยให้การเรียนเป็นอิสระจากบุคลิกภาพของผู้สอนเนื่องจากชุดการเรียนรู้ทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้แทนครู แม้ครูจะพูดหรือสอนไม่เก่ง ผู้เรียนก็สามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
7. กรณีที่ครูขาด ครูคนอื่นก็สามารถสอนแทนโดยใช้ชุดการเรียนรู้ได้เพราะเนื้อหาอยู่ในชุดการเรียนรู้เรียบร้อยแล้ว ครูผู้สอนไม่ต้องเตรียมตัวมาก
8. สำหรับชุดการเรียนรู้รายบุคคลและชุดการเรียนรู้ทางไกล จะช่วยให้การศึกษามวลชนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะผู้เรียนสามารถเรียนได้เองที่บ้าน ไม่ต้องเสียเวลาและประหยัดค่าใช้จ่าย

จากคุณค่าของชุดการเรียนรู้ดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ชุดการเรียนรู้เป็นเทคโนโลยีทางการศึกษาที่มีความเหมาะสม สามารถนำไปใช้ในการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นการอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้สอน และเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน จึงเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาในปัจจุบัน

ประเภทชุดการเรียนรู้ของ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525, หน้า 185-186) ชม ภูมิภาค (2524, หน้า 101-102) และบุญเกื้อ ควรหาเวช (2530, หน้า 70) ได้แบ่งชุดการเรียนรู้ตามลักษณะของการใช้เป็น 3 ประเภท คือ

1. ชุดการเรียนรู้ประกอบคำบรรยาย หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ชุดการเรียนรู้สำหรับครู คือ เป็นชุดการเรียนรู้สำหรับสอนนักเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในเวลาเดียวกัน มุ่งในการขยายเนื้อหาสาระให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เปลี่ยนบทบาทการพูดของครูให้น้อยลงและเปิดโอกาสให้นักเรียนร่วมกิจกรรมการเรียนมากขึ้น

2. ชุดการเรียนรู้แบบกลุ่มกิจกรรม เป็นชุดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นที่ตัวผู้เรียนให้มีโอกาสประกอบกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 5-7 คน มักจะใช้ในการสอนแบบกิจกรรมกลุ่ม เช่น การเรียนในรูปของศูนย์การเรียนรู้ ชุดการเรียนรู้แบบกิจกรรมกลุ่มจะประกอบด้วย ชุดการเรียนรู้ย่อยที่มีจำนวนเท่ากับศูนย์ที่แบ่งไว้ในแต่ละหน่วย ในแต่ละศูนย์ มีสื่อการเรียนรู้หรือบทเรียนครบชุดตามจำนวนผู้เรียนในศูนย์กิจกรรมนั้น สื่อการเรียนรู้อาจจัดในรูปของการเรียนรายบุคคลหรือผู้เรียนทั้งศูนย์ใช้ร่วมกันได้ ผู้เรียนจากชุดการเรียนรู้แบบกิจกรรมกลุ่มอาจจะต้องการความช่วยเหลือจากครูเพียงเล็กน้อยในระยะเริ่มต้น หลังจากเคยชินต่อวิธีการใช้แล้วผู้เรียนจะสามารถช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้เอง ในขณะที่ทำกิจกรรมการเรียนรู้ หากมีปัญหาผู้เรียนสามารถถามครูได้เสมอ เมื่อจบการเรียนรู้แต่ละศูนย์แล้วผู้เรียนอาจจะสนใจการเรียนรู้เสริม เพื่อเจาะลึกถึงที่เรียนรู้ได้อีกจากศูนย์สำรองที่ครูจัดเตรียมไว้เพื่อเป็นการไม่เสียเวลาที่จะต้องรอคอยบุคคลอื่น

3. ชุดการเรียนรู้แบบรายบุคคลหรือชุดการเรียนรู้ตามเอกัตภาพเป็นชุดการเรียนรู้สำหรับเรียนด้วยตนเองตามลำดับขั้นความสามารถ และความสนใจของแต่ละบุคคลเมื่อศึกษาจบแล้วจะทำการทดสอบประเมินผลความก้าวหน้า และศึกษาชุดอื่นต่อไปตามลำดับ

ชัยงค์ พรหมวงศ์ (2539, หน้า 118-119) และประหยัด จิระวรพงศ์ (2525, หน้า 244-245) ได้จำแนกชุดการเรียนรู้ออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. ชุดการเรียนรู้ประกอบคำบรรยาย เป็นชุดการเรียนรู้ที่มุ่งขยายเนื้อหาสาระการสอนแบบบรรยายให้ชัดเจนขึ้น ช่วยให้ผู้สอนพูดน้อยลง และให้สื่อการสอนทำหน้าที่แทนชุดการเรียนรู้แบบบรรยายนี้นิยมใช้กับการฝึกอบรม และการสอนในระดับอุดมศึกษา การสอนแบบบรรยายยังมีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดความรู้แก่ผู้เรียนที่เป็นกลุ่มใหญ่อีกด้วย

2. ชุดการเรียนรู้แบบกลุ่มกิจกรรม เป็นชุดการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ประกอบกิจกรรมกลุ่ม คือ การสอนแบบศูนย์การเรียนการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นต้น

3. ชุดการเรียนรู้แบบเอกัตภาพหรือชุดการเรียนรู้รายบุคคล เป็นชุดการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง บางทีเรียกว่า ชุดการเรียนรู้ อาจเป็นการเรียนในโรงเรียนหรือที่บ้านก็ได้ เพื่อให้ผู้เรียนก้าวไปข้างหน้าตามความสามารถ ความสนใจ และความพร้อมของผู้เรียน ชุดการเรียนรู้รายบุคคล อาจจะออกมาในรูปหน่วยการสอนย่อย หรือโมดูล

4. ชุดการเรียนรู้ทางไกล เป็นชุดการเรียนรู้ที่ผู้สอนกับผู้เรียนอยู่ต่างถิ่นต่างเวลากัน มุ่งสอนให้ผู้เรียนศึกษาได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องมาเข้าชั้นเรียนประกอบด้วยสื่อประเภทสิ่งพิมพ์ รายการวิทยุกระจายเสียง วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ และการสอนเสริมตามศูนย์บริการการศึกษา เช่น ชุดการเรียนรู้ทางไกล ของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช เป็นต้น

แนวคิดการผลิตชุดการเรียนรู้ ชัยขงค์ พรหมวงศ์ (2539, หน้า 119-120) ได้กล่าวถึงแนวคิดในการผลิตชุดการเรียนรู้ไว้ดังนี้

แนวคิดที่ 1 คือ ทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล นักการศึกษาได้นำหลักจิตวิทยามาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน โดยคำนึงถึงความต้องการความถนัดและความสนใจของผู้เรียนเป็นสำคัญ ความแตกต่างระหว่างบุคคลมีหลายด้าน คือ ความสามารถ สติปัญญา ความต้องการ ความสนใจ ร่างกาย อารมณ์ สังคม เป็นต้น การจัดการเรียนการสอนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล วิธีการที่เหมาะสมที่สุด คือ การจัดการสอนรายบุคคลหรือการศึกษาตามเอกัตภาพ และการศึกษาด้วยตนเอง ซึ่งล้วนเป็นวิธีเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระภาพในการเรียนตามสติปัญญา ความสามารถและความสนใจโดยมีครูคอยแนะนำช่วยเหลือตามความเหมาะสม

แนวคิดที่ 2 คือ ความพยายามที่จะเปลี่ยนการเรียนการสอน ไปจากเดิมที่เคยขีด “ครู” เป็นแหล่งความรู้หลักมาเป็นการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนด้วยการใช้แหล่งความรู้จากสื่อการสอนแบบต่าง ๆ ซึ่งประกอบด้วยวัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการ ซึ่งจะต้องจัดให้ตามเนื้อหาและประสบการณ์ตามหน่วยการสอนวิชาต่าง ๆ การเรียนด้วยวิธีนี้ครูจะถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียนเพียงหนึ่งในสามของเนื้อหาทั้งหมด ส่วนอีกสองส่วนผู้เรียนจะศึกษาด้วยตนเองจากที่ผู้สอนเตรียมไว้ให้ในรูปแบบของชุดการเรียนรู้

แนวคิดที่ 3 คือ การใช้วัสดุทัศนูปกรณ์ได้เปลี่ยนและขยายตัวออกไปเป็นการผลิตสื่อการสอนแบบประสมให้เป็นชุดการเรียนรู้ โดยการจัดระบบการใช้สื่อหลายอย่างบูรณาการให้เหมาะสม และใช้เป็นแหล่งความรู้สำหรับนักเรียนแทนการให้ครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียนอยู่ตลอดเวลา

แนวคิดที่ 4 คือ ปฏิบัติสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน นักเรียนกับนักเรียน และนักเรียนกับสภาพแวดล้อม แต่เดิมนักเรียนเป็นฝ่ายรับความรู้จากครูเท่านั้น ครูมิได้เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นอย่างเสรี นักเรียนไม่มีโอกาสฝึกฝนทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ เชื่อฟังและเคารพความคิดเห็นของผู้อื่น เมื่อโตขึ้นจึงทำงานร่วมกันไม่ได้ นอกจากนี้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับสภาพแวดล้อมมักอยู่กับข้อจำกัด กระดานดำและแบบเรียน การเรียนการสอนจึงจัดอยู่เพียงในห้องเรียนเป็นส่วนใหญ่ จึงได้มีการนำกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์มาใช้ในการเรียนการสอนเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้ประกอบกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งนำมาสู่การจัดระบบการผลิตสื่อออกมาในรูปแบบของชุดการเรียนรู้

แนวคิดที่ 5 การจัดสภาพสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ได้ยึดหลักจิตวิทยา การเรียนมาใช้ โดยจัดสภาพการณ์ออกมาเป็นการเรียนแบบโปรแกรม ซึ่งหมายถึง ระบบการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียน

1. ได้เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง
 2. มีทางทราบว่ากระตุ้นใจหรือการทำงานของตนถูกหรือผิดอย่างไร
 3. มีการเสริมแรงบวกที่ทำให้ให้นักเรียนภาคภูมิใจที่ได้ทำถูกหรือคิดผลอันจะทำให้กระทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีกในอนาคต
 4. ได้เรียนรู้ไปทีละขั้นตามความสามารถและความสนใจของนักเรียนเอง
- การจัดสถานการณ์ที่จะเอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ ตามนัยดังกล่าวข้างต้นนี้จะต้องมีเครื่องมือช่วยให้บรรลุจุดมุ่งหมายปลายทาง โดยการจัดการเรียนการสอนโปรแกรมในรูปแบบของกระบวนการและการใช้ชุดการเรียนรู้เป็นเครื่องมือสำคัญ

องค์ประกอบของชุดการเรียนรู้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2537, หน้า 116) ได้จำแนกองค์ประกอบของชุดการเรียนรู้ไว้เป็น 4 ส่วน ดังนี้

1. คู่มือครู เป็นคู่มือและแผนการสอนตามชนิดของชุดการเรียนรู้ ภายในคู่มือจะชี้แจงถึงวิธีการใช้ชุดการเรียนรู้ไว้อย่างละเอียด อาจจะทำเป็นเล่มหรือแผ่นพับก็ได้
2. คำสั่ง หรือการมอบงาน เพื่อกำหนดแนวทางการเรียนรู้ให้นักเรียน
3. เนื้อหาสาระและสื่อ โดยจัดให้อยู่ในรูปแบบของสื่อการสอนแบบประสมและกิจกรรมการเรียนการสอนแบบกลุ่มและรายบุคคลตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม
4. การประเมินผล เป็นการประเมินผลของกระบวนการ ได้แก่ แบบฝึกหัด รายงาน การค้นคว้า และผลของการเรียนรู้ในรูปแบบของแบบสอบถามต่าง ๆ

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525, หน้า 186-189) และชม ภูมิภาค (2524, หน้า 102-104) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดการเรียนรู้ประกอบด้วย

1. หัวเรื่อง คือ การแบ่งเนื้อเรื่องออกเป็นหน่วยย่อย แต่ละหน่วยแบ่งออกเป็นส่วนย่อยเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ลึกซึ้ง มุ่งเน้นให้เกิดความคิดรวบยอดในการเรียนรู้
2. คู่มือการใช้ชุดการเรียนรู้ เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้ที่ใช้ชุดการเรียนรู้จะต้องศึกษาก่อนที่จะใช้ชุดการเรียนรู้จากคู่มือครูให้เข้าใจเป็นครั้งแรก จะทำให้การใช้ชุดการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพเพราะคู่มือประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. คำชี้แจงเกี่ยวกับการใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อสะดวกสำหรับผู้ที่น่าชุดการเรียนรู้ไปใช้ว่า จะต้องทำอะไรบ้าง

2. สิ่งที่จะต้องเตรียมก่อนสอน ส่วนมากจะบอกถึงสิ่งที่มีขนาดใหญ่เกินกว่าที่จะบรรจุไว้ในชุดการเรียนรู้หรือสิ่งที่มีการนำเปื้อน สิ่งที่น่าประหลาด หรือสิ่งที่จะต้องใช้ร่วมกับคนอื่น ซึ่งเป็นวัสดุอุปกรณ์ที่มีราคาแพงที่โรงเรียนจัดเก็บไว้ที่ศูนย์วัสดุอุปกรณ์ เป็นต้น

3. บทบาทของนักเรียน เสนอแนะว่านักเรียนจะต้องมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมในการเรียนอย่างไรบ้าง

- การจัดชั้นเรียน
- แผนการสอน ซึ่งประกอบด้วยหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้
- หัวเรื่อง กำหนดเวลาเรียน จำนวนนักเรียน
- เนื้อหาสาระอย่างย่อ
- ความคิดรวบยอดหรือหลักการเรียนที่มุ่งเน้น
- จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
- สื่อการเรียน
- กิจกรรมการเรียน
- การประเมินผล

4. วัสดุประกอบการเรียน ได้แก่ พวกสิ่งของหรือข้อมูลต่าง ๆ ที่จะให้นักเรียนศึกษาค้นคว้า เช่น เอกสาร ตำรา บทคัดย่อ รูปภาพ แผนภูมิ วัสดุ เป็นต้น

5. บัตรงาน เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชุดการเรียนแบบกลุ่มหรือกิจกรรมแบบศูนย์การเรียน บัตรงานนี้อาจจะเป็นกระดาษแข็งหรืออ่อนตามขนาดที่เหมาะสมกับวัยผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วน คือ

- ชื่อบัตร กลุ่ม หัวเรื่อง
- คำสั่งว่าจะให้ผู้เรียนปฏิบัติอย่างไรบ้าง
- กิจกรรมที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติตามลำดับขั้นตอนของการเรียน

6. กิจกรรมสำรอง จำเป็นสำหรับชุดการเรียนแบบกลุ่มที่ทำให้เสร็จก่อนคนอื่นให้มีกิจกรรมอย่างอื่นทำ เพื่อเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ให้กว้างขวางและลึกซึ้ง ทำให้ผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายหรืออาจก่อปัญหาทางวินัยในชั้นเรียน

7. ขนาดรูปแบบของชุดการเรียน ชุดการเรียนไม่ควรใหญ่หรือเล็กเกินไป ควรจัดทำให้มีขนาดพอเหมาะ เพื่อสะดวกในการเก็บรักษาและการนำไปใช้น้ำกล่องหรือซองควรวัดดังนี้

- ชุดการเรียนที่....
- วิชา....
- เรื่อง....
- ชั้น....

ขั้นตอนในการผลิตชุดการเรียนรู้

การผลิตชุดการเรียนรู้ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีนั้น จะต้องผ่านขั้นตอนต่าง ๆ ซึ่ง ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2539, หน้า 118-119) ได้แบ่งขั้นตอนสำคัญในการผลิตชุดการเรียนรู้ออกเป็น 10 ขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดหมวดหมู่เนื้อหาและประสบการณ์ อาจกำหนดเป็นหมวดวิชาหรือบูรณาการเป็นแบบสหวิทยาการตามที่เห็นเหมาะสม
2. กำหนดหน่วยการเรียนรู้ แบ่งเนื้อหาวิชาออกเป็นหมวดการเรียนรู้โดยประมาณ เนื้อหาวิชาที่จะให้ครูสามารถถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียนได้ในหนึ่งสัปดาห์หรือหนึ่งครั้ง
3. กำหนดหัวเรื่อง ผู้สอนจะต้องถามตนเองว่าในการสอนแต่ละหน่วยควรจะให้ประสบการณ์อะไรแก่ผู้เรียนบ้าง แล้วกำหนดออกมาเป็น 4-6 หัวเรื่อง
4. กำหนดมโนทัศน์และหลักการ มโนทัศน์และหลักการที่กำหนดขึ้นจะต้องสอดคล้องกับหน่วยและหัวเรื่อง โดยสรุปรวมแนวคิด สาร และหลักเกณฑ์ที่สำคัญไว้เพื่อเป็นแนวทางการจัดเนื้อหาการสอนให้สอดคล้องกัน
5. กำหนดวัตถุประสงค์ให้สอดคล้องกับหัวเรื่องเป็นจุดประสงค์ทั่วไปก่อน แล้วเปลี่ยนเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องมีเงื่อนไขและเกณฑ์การเปลี่ยนพฤติกรรมไว้ทุกครั้ง
6. กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งเป็นแนวทางการเลือกผลิตสื่อการเรียนรู้ “กิจกรรมการเรียนรู้” หมายถึง กิจกรรมทุกอย่างที่ผู้เรียนปฏิบัติ เช่น การอ่านบัตรคำสั่ง ตอบคำถาม เขียนภาพ ทำการทดลองวิทยาศาสตร์ เล่นเกม
7. กำหนดแบบประเมินผล ต้องประเมินให้ตรงกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยใช้แบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ เพื่อให้ผู้สอนทราบว่าหลังจากผ่านกิจกรรมการเรียนมาเรียบร้อยแล้ว นักเรียนได้เปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ตั้งไว้หรือไม่
8. เลือกและผลิตสื่อการเรียนรู้ วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการที่ครูใช้ถือเป็นสื่อการเรียนรู้ทั้งสิ้น เมื่อผลิตสื่อการเรียนรู้แต่ละหัวเรื่องเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็จัดสื่อการเรียนนั้นไว้เป็นหมวดหมู่ในกล่องที่เตรียมไว้ก่อนนำไปทดลองหาประสิทธิภาพ เรียกว่า “ชุดการเรียนรู้”
9. หาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ เพื่อเป็นการประกันว่าชุดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพในการเรียน ผู้สร้างจำต้องกำหนดเกณฑ์ขึ้นไว้ล่วงหน้าโดยคำนึงถึงหลักเกณฑ์ที่ว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการเพื่อช่วยให้การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนบรรลุผล
10. การใช้ชุดการเรียนรู้ ชุดการเรียนรู้ที่ได้ปรับปรุงและมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้สามารถนำไปสอนผู้เรียนได้ตามประเภทของชุดการเรียนรู้ (แบบบรรยาย แบบกลุ่ม และแบบราย

บุคคล) และตามระดับการศึกษา (ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา) โดยกำหนดขั้นตอนการใช้ดังนี้

- 10.1 ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน เพื่อพิจารณาพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน (ใช้เวลาประมาณ 10-15 นาที)
 - 10.2 ชี้นำสู่บทเรียน
 - 10.3 ขึ้นประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ (ขั้นสอน) ผู้สอนบรรยายหรือให้มีการแบ่งกลุ่มประกอบกิจกรรมการเรียนรู้
 - 10.4 ขึ้นสรุปผลการเรียน เพื่อสรุปมโนทัศน์และหลักการที่สำคัญ
 - 10.5 ทำแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อดูพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เรียนไปแล้ว
- วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525, หน้า 178-192) เสนอแนะขั้นตอนของการผลิตชุดการเรียนดังนี้
1. ศึกษาเนื้อหาสาระของวิชาอย่างละเอียด เมื่อทราบจุดมุ่งหมายว่าวิชาที่จะนำมาสร้างชุดการเรียนนั้นเน้นหลักของการเรียนรู้อะไรบ้าง แล้วพิจารณาแบ่งเป็นหน่วยการเรียนการสอนย่อย ซึ่งควรเรียงลำดับขั้นตอนของเนื้อหาสาระตามสิ่งที่จำเป็นต้องเรียนรู้ก่อนหลังและตามขั้นตอนของความรู้และลักษณะของวิชานั้น ๆ
 2. เมื่อศึกษาเนื้อหาสาระแบ่งหน่วยการเรียนได้แล้วให้พิจารณาว่าจะสร้างชุดการเรียนแบบใด โดยคำนึงถึงผู้เรียนคือใคร จะให้อะไรกับผู้เรียน จะให้ทำกิจกรรมอย่างไรและจะทำได้ดีเพียงใด
 3. กำหนดหน่วยการเรียนการสอน โดยประมาณเนื้อหาสาระให้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนด
 4. กำหนดความคิดรวบยอดให้สอดคล้องกับหน่วยและหัวเรื่อง
 5. กำหนดจุดประสงค์ของการเรียนเชิงพฤติกรรมให้สอดคล้องกับความคิดรวบยอดและครอบคลุมเนื้อหาสาระของการเรียนรู้
 6. วิเคราะห์งาน โดยนำจุดประสงค์ของการเรียนแต่ละข้อมาวิเคราะห์งานเพื่อคิดกิจกรรมการเรียนการสอน แล้วจัดลำดับกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมถูกต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่กำหนดไว้แต่ละข้อ
 7. วางแผนกิจกรรมการเรียนการสอนตามที่ได้วิเคราะห์งานไว้แล้ว
 8. การผลิตสื่อการเรียนหรือระบุข้อเสนอและการจัดทำหรือจัดหาสื่อการเรียนอย่างละเอียด สื่อการเรียนควรพิจารณาสิ่งที่หาได้ง่าย ราคาถูกสะดวกต่อการใช้ แต่ใช้ได้ผลคือช่วยการเรียนการสอนได้ผลสัมฤทธิ์สูง
 9. วางแผนการประเมินผล ทั้งการประเมินก่อนการเรียนและหลังการเรียน

10. ทดลองใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อหาประสิทธิภาพ การหาประสิทธิภาพของชุดการเรียนรู้ เพื่อปรับปรุงให้เหมาะสม ควรนำไปทดลองใช้กับกลุ่มเล็ก ๆ ดูก่อนเพื่อตรวจสอบหาข้อบกพร่อง

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง/ภาษาต่างประเทศ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ทั่วโลกนิยมใช้ติดต่อกันมา โดยเฉพาอย่างยิ่งใน สังคมยุคข่าวสารข้อมูล ซึ่งหลายประเทศทั่วโลกกำหนดให้ประชาชนเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษา ที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

ภาษาเป็นวิชาทักษะ การที่บุคคลมีความรู้ความเข้าใจในภาษาที่เรียน และสามารถเข้าใจ ภาษานั้นได้อย่างอัตโนมัติคล่องแคล่วชำนาญในทุกทักษะนั้น ต้องอาศัยปัจจัยหลายอย่าง การเรียนรู้ ภาษาที่สองนั้นไม่ได้เกิดขึ้นได้ง่ายเหมือนการเรียนรู้ภาษาแรก เพราะมีปัจจัยหลายอย่างที่มีผลต่อ การเรียนภาษาที่สอง เช่น อายุ แรงจูงใจ ทักษะ ความถนัดของผู้เรียน ผู้สอน สภาพการณ์ที่ จะเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมและเป็นธรรมชาติ

ตัวผู้เรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนภาษาต่างประเทศ ที่ควรศึกษาได้แก่ อายุ ความต้องการ ทักษะ แรงจูงใจ ความพร้อมและเวลา โดยทั่วไปอายุไม่ใช่สิ่งสำคัญมากนัก สำหรับการเรียนภาษาที่สอง เนื่องจากความสามารถในการรับภาษานั้นเกิดได้กับทุกวัย และ ความสามารถในการเรียนรู้ภาษา จะเกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนและมีความพร้อมเพียงพอ ดังที่ สเตวิก (Sievic, 1982 แปลโดย เกษมศรี วงษ์เลิศวิทย์, 2538, หน้า 20) กล่าวว่า ความสามารถในการรับ ภาษาสามารถเกิดขึ้นได้กับทุกวัย ความสามารถในการรับภาษา (acquiring) ที่พบในวัยเด็กจะมีต่อ มาถึงวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่อย่างครบถ้วนหรืออาจจะมีไปจนตลอดชีวิต ส่วนการเรียนรู้ภาษาจะมีได้ก็ ต่อเมื่อถึงวัยเริ่มเข้าเรียน ขณะที่มีความพร้อมที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้ภาษาเกิดขึ้นแล้วเท่านั้น

นอกจากนี้ความพร้อมของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองนั้น ยังขึ้นอยู่กับ ตัวแปรที่สำคัญอื่น ๆ อีกคือ ความถนัด แรงจูงใจ และเจตคติ ซึ่งเป็นตัวแปรที่สำคัญที่จะทำให้ ผู้เรียนภาษาประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวได้ และระยะเวลาที่ผู้เรียนได้คลุกคลีกับการใช้ภาษา ต่างประเทศนับเป็นสิ่งสำคัญอีกสิ่งหนึ่งที่ควรคำนึงถึง เห็นได้จากการทดลองของนักภาษาศาสตร์ ชื่อ จอห์น บี แครร์รอล (John B. Carroll) ได้ทำการทดลองสอนภาษาต่างประเทศให้กับคนอเมริกัน ที่จะไปทำงานต่างประเทศอย่างเข้มข้น และสรุปผลว่าผู้เรียนต้องคลุกคลีกับการใช้ภาษาจริงต่อ เนื่องกันเป็นเวลาถึง 600 ชั่วโมงจึงจะได้ผล (สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2526, หน้า 15)

สรุปว่าอายุ แรงจูงใจ ความถนัด ความพร้อม ทักษะของผู้เรียนและระยะเวลาเป็น สิ่งสำคัญที่ควรพิจารณา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสามารถถึงขั้นเข้าใจและใช้ภาษาในการสื่อสาร ได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว อันเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญของการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษา

ต่างประเทศ นั่นคือนอกจากการเสนอเนื้อหาอย่างชัดเจนแล้วควรได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟังและพูด อันเป็นทักษะพื้นฐานสำหรับการเรียนรู้ภาษาตามแนวธรรมชาติ ซึ่งอยู่ในดุลยพินิจของผู้สอนที่จะเลือกวิธีสอนและกลวิธีที่เหมาะสมกับผู้เรียนของตน

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ (Brown, 1980 อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร, 2525, หน้า 36-40) ได้แบ่งกลวิธีในการเรียนรู้เป็นสองหมวดคือ กลวิธีในการเรียนรู้ (learning strategies) และ กลวิธีในการสื่อสาร (communication strategies)

กลวิธีในการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการที่จะทำให้เกิดการซึมซับและเก็บรักษาสิ่งที่ได้เรียนรู้ต่าง ๆ ไว้ โดยพร้อมที่จะนำมาใช้ได้อีกเมื่อพบประเด็นเดิม กลวิธีนี้ประกอบด้วย 4 กระบวนการคือ การถ่ายทอด (transfer) การรบกวน (interference) การสรุปแบบรวบยอด (generalization) และการปรับให้ง่าย (simplification)

1. transfer คือ การถ่ายทอดประสบการณ์หรือความรู้ที่มีอยู่ในอดีตมาอธิบายเพื่อตอบปัญหาที่พบในปัจจุบัน การถ่ายทอดนี้แยกเป็นสองประเภทคือ positive transfer หมายถึง การนำความรู้ในอดีตมาใช้ในลักษณะที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้สิ่งใหม่ และ negative transfer หมายถึง การที่ประสบการณ์หรือความรู้เดิมเป็นอุปสรรคขัดขวาง ก่อให้เกิดผลเสียต่อการเรียนรู้ในปัจจุบัน ซึ่งเป็นสิ่งที่ปรากฏเสมอในกระบวนการเรียนรู้และยากต่อการกำจัดให้หมดสิ้น เพราะเราไม่สามารถหลีกเลี่ยงการพบและจดจำสิ่งที่ไม่ถูกต้องหรือสิ่งที่ถูกต้องสำหรับภาษาหนึ่งแต่เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามในอีกภาษาหนึ่ง

2. interference คือ การที่ประสบการณ์หรือความรู้เดิมเข้ามารบกวนสิ่งที่เรียนรู้ใหม่ หรือการที่ข้อมูลในอดีตถูกถ่ายทอดออกมาอย่างผิด ๆ หรือเกี่ยวข้องอย่างผิด ๆ กับสิ่งที่กำลังเรียน นอกจากนี้ยังครอบคลุมไปถึงอิทธิพลของภาษาแม่ซึ่งมีผลทั้งทางบวกและทางลบในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

3. generalization คือ การตั้งกฎเกณฑ์หรือสรุปผลจากการสังเกตสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือเรื่องหนึ่งเรื่องใดโดยเฉพาะกระบวนการนี้มักก่อให้เกิดลักษณะที่เรียกว่า overgeneralization เช่น ถ้าผู้เรียนเคยทราบว่าการทำงานให้ประโยชน์ในภาษาอังกฤษต้องใส่ “not” เช่น I am not a teacher. ผู้เรียนอาจนำความรู้นี้ไปใช้ในการเขียนอีกประโยคหนึ่งว่า He is not a farmer. แต่ถ้าเขียนว่า He eats no breakfast. จะกลายเป็นลักษณะ overgeneralization กับกฎที่รู้มา

generalization แบ่งเป็นสองวิธีการคือ

inductive reasoning หมายถึง การเก็บข้อมูลรายละเอียดและตัวอย่างต่าง ๆ แล้วนำมาตั้งเป็นหลักเกณฑ์หรือสรุปผลให้ครอบคลุมข้อมูลเหล่านั้น

deductive reasoning หมายถึง การตั้งกฎเกณฑ์หรือสมมติฐานขึ้นก่อนแล้วจึงค้นคว้าข้อมูลรายละเอียดมาสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งขึ้น ข้อเท็จจริงต่าง ๆ จะถูกนำมาวินิจฉัยเพื่อพิสูจน์ว่าสมมติฐานที่ตั้งขึ้นนั้นใช้ได้หรือไม่

4. simplification เป็นกระบวนการลดความยุ่งยากคือ พยายามทำเรื่องต่าง ๆ ให้ง่ายเข้า ผู้เรียนจะสะสมความรู้ต่าง ๆ ทำความเข้าใจกฎเกณฑ์ของภาษาที่ซับซ้อน และใช้เป็นเครื่องมือนำไปสู่การเข้าใจกฎเกณฑ์ที่ง่ายกว่าหลาย ๆ กฎ

กลวิธีในการสื่อสาร จุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาคือเพื่อการสื่อสาร และในการสื่อสารที่แท้จริงนั้นมิใช่ปัจจัยที่เป็นข้อจำกัดหรือข้อบกพร่องบางประการที่ทำให้ผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศต้องใช้กลวิธี (strategies) ต่าง ๆ เพื่อให้การสื่อสารนั้น ๆ บรรลุผลสมความมุ่งหมายดังต่อไปนี้

1. strategies of communication เกิดขึ้นเนื่องจากในระหว่างเวลาที่สื่อสารกันนั้นมีเวลาและมีความรู้อันจำกัด ผู้เรียนจะต้องใช้ความรู้ทั้งหมดที่มีรวบรวมให้เป็นระบบเพื่อตีความข้อมูลนั้นแล้วได้ตอบออกมาเท่าที่จะทำได้ เพื่อที่จะได้ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือแสดงเจตนารมณ์หรือจุดมุ่งหมายของตน ตัวอย่างที่เห็นชัดในกรณีนี้คือการเปลี่ยนแปลงทางภาษาที่เรียกว่า pidgin language ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้โดยคนที่มีความรู้ภาษาแม่แตกต่างกันแต่ต้องมาติดต่อกัน ในกรณีเช่นนี้ภาษา pidgin จะสูญเสียจำนวนศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวันและไวยากรณ์ก็จะถูกปรับให้ง่ายเข้า

2. strategies of assimilation เกิดจากการที่ผู้เรียนพยายามที่จะลดภาระที่ต้องเรียนกฎเกณฑ์เพิ่มขึ้น โดยพยายามผสมผสาน (assimilate) กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว ตัวอย่างเช่น โรงเรียนอาจจะเริ่มต้นสอนภาษาอังกฤษด้วย the simple present tense และ the present continuous tense เรียงกันไปตามลำดับ โดยให้ผู้เรียนมีความรู้แต่ละเรื่องอย่างดีก่อนจึงจะขึ้นเรื่องใหม่ แต่ในชีวิตจริงเมื่อผู้เรียนพูดคุยกับผู้อื่น ฟังหรืออ่านหนังสือเล่มอื่น tenses ต่าง ๆ จะปรากฏคละกันไป หรือเมื่อผู้เรียนต้องการพูดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต หรือแผนการที่จะทำในอนาคต ผู้เรียนต้องคิดวิธีการสื่อสารของตนเองขึ้นมาเอง เป็นการขยายกฎเกณฑ์ที่ตนรู้อยู่แล้วไปใช้ในที่อื่นนอกเหนือออกไป ภาษาในลักษณะนี้เรียกว่า playground English

3. strategies of avoidance คือความพยายามเลี่ยงที่จะไม่พูดหรือเขียนในสิ่งที่ตนไม่รู้ ผู้พูดหรือผู้เรียนจะหลีกเลี่ยง ไม่พูดในหัวข้อที่เขาไม่รู้ว่าจะใช้ภาษาอย่างไร หรืออาจจะละข้อความใดข้อความหนึ่งออกไปในขณะที่กำลังพูด เพราะหาคำที่มีความหมายตรงตามที่ต้องการไม่ได้

4. strategies of paraphrasing คือกลวิธีการถ่ายทอดใจความมาสู่ประโยคที่มีโครงสร้างไม่ซับซ้อน หรือผู้พูดอาจจะสลับเปลี่ยนมาใช้ภาษาแม่ เมื่อไม่มีทางเลือกอื่น

กลวิธีในการสื่อสารเป็นความพยายามอย่างมีระบบของผู้เรียนที่ต้องคำนึงถึงทั้งรูปแบบ (form) และเนื้อหา (function) ของสิ่งที่ต้องการจะแสดงออก ความพยายามใช้ให้ถูกต้องเพื่อการสื่อสารความหมายที่ดี คำพูดหรือข้อเขียนที่แสดงออกมามีความแตกต่างกันตามลีลาที่ผู้เรียนแต่ละคนใช้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุดิบหรือข้อมูลทางภาษาที่ผู้พูดแต่ละคนเก็บไว้ในสมองประกอบกับความสามารถในการทรงจำและระลึกใช้ซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล

โดยทั่วไปกลวิธีการสื่อสาร (communication strategies) เป็นวิธีการที่ผู้เรียนใช้ควบคู่กันไปกับกลวิธีการเรียนรู้ (learning strategies) ผู้เรียนต้องอาศัยสิ่งที่ตนเรียนรู้แล้วช่วยในการสื่อสาร ทั้งการฟัง การพูด การเขียน และการอ่าน หลังจากนั้นจึงใช้กลวิธีในการสื่อสารช่วยให้ติดต่อทำความเข้าใจกันบรรลุเป้าหมาย

รูบิน และทอมสัน (Rubin & Thompson, 1982 อ้างถึงใน อวุธ วาจาสดัย, 2533, หน้า 7-9) ได้จำแนก กลวิธีการเรียนภาษาของผู้ที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาดังนี้คือ

1. หาวิธีเรียนเป็นของตนเอง คือการที่ผู้เรียนแสวงหาแนวทางการเรียนที่เหมาะสมสำหรับตนเอง เพราะตนเองเป็นผู้รู้จักตนเองมากที่สุดผู้เรียนแต่ละคน เรียนรู้ด้วยวิธีการต่างกัน บางคนอาจต้องทำซ้ำมาก ๆ จึงจะเรียนได้ดีเป็นต้น ผู้เรียนอาจจะขอคำแนะนำจากคนอื่นด้วยเพื่อนำมาทดลอง
2. เรียบเรียงข้อมูลทางภาษา คือผู้เรียนต้องรู้จักเรียบเรียงข้อมูลต่าง ๆ ทางภาษาและรู้จักจัดโปรแกรมการเรียนด้วย แม้ครูผู้สอนและตำราจะเรียบเรียงข้อมูลให้ก็ตาม ผู้เรียนภาษายังจำเป็นต้องจัดระบบข้อมูลเพื่อการอ้างอิงและทบทวน ส่วนการจัดโปรแกรมการเรียนให้สามารถเรียนได้อย่างสม่ำเสมอจะเป็นการสร้างนิสัยการเรียนให้มีประสิทธิภาพ
3. เรียนภาษาด้วยความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ คือผู้เรียนต้องคลุกคลีกับภาษาเพื่อใจได้มีความรู้ดีกว่าภาษามีระบบอย่างไร และเพื่อให้ภาษานั้นกลายเป็นส่วนหนึ่งของผู้เรียน ผู้เรียนควรทดลองกับภาษาในแง่ต่าง ๆ ทั้งทางด้านไวยากรณ์ การใช้ภาษาในแง่ศิลป์ เช่น การแต่งโคลงสั้น ๆ และการเล่นเกมส์ เช่น เกมส์ สแคร็บเบิ้ล (scrabble) เป็นต้น
4. หาโอกาสให้ภาษา คือผู้เรียนต้องพยายามฝึกฝนและหาโอกาสใช้ภาษาที่ได้เรียนมา ทั้งการพูด เขียน อ่าน และฟัง ควรเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน และร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรม เช่น ดูภาพยนตร์ ฟังดนตรี ร้องเพลง นอกจากนี้การฝึกบรรยายสิ่งต่าง ๆ ในใจเป็นภาษาอังกฤษ นับว่าเป็นกิจกรรมทางภาษาที่ผู้เรียนกระทำได้ดีสะดวกที่สุดอย่างหนึ่ง

5. รู้จักปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่ไม่แน่นอน ผู้เรียนภาษาอังกฤษมักจะตกอยู่ในสภาพการณ์คลุมเครือ ซึ่งเกิดจากการที่ผู้เรียนไม่เข้าใจประโยค หรือบทสนทนาเป็นต้น ผู้เรียนที่ไม่ชอบสถานการณ์เช่นนี้จะรู้สึกสับสนและค่อย ๆ ห่างออกจากการเรียนภาษาในที่สุด จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้เรียนภาษาที่ดีต้อง เรียนรู้ที่จะอยู่กับความไม่แน่นอนได้ เช่น ในการอ่านไม่ควรใช้พจนานุกรมมากไป เพราะไม่จำเป็นต้องรู้ศัพท์ทุกคำ ในอ่านให้เข้าใจ หรือผู้เรียนไม่ควรรู้สึกผิดหรือตำหนิตัวเองเมื่อไม่เข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูดเป็นภาษาอังกฤษ

6. ใช้ mnemonics ซึ่งเป็นเทคนิคที่ช่วยให้จำได้ดีขึ้นโดยการจัดสิ่งที่ต้องการจำให้สัมพันธ์กับแบบแผนหรือเชื่อมโยงสิ่งที่ต้องการจำเข้าด้วยกัน เช่น การจำคำโดยคำนึงถึงที่มีความหมายตรงข้ามกัน หรือมีความเกี่ยวเนื่องกัน

7. ใช้ประโยชน์จากข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียน คือเมื่อเรียนสิ่งใหม่ ๆ ข้อผิดพลาดเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะข้อผิดพลาดเป็นผลจากขบวนการเรียน ผู้เรียนภาษาที่ดีจึงควรมองข้อผิดพลาดเป็นเสมือนแหล่งข้อมูลและวิธีการที่จะปรับปรุงทักษะของตน เช่น ไม่ควรให้ข้อผิดพลาดทำให้ต้องหยุดชะงัก ในขณะที่สนทนากับผู้อื่นเพราะจะเสียโอกาสที่จะได้ฝึกภาษา ผู้เรียนควรพยายามทำความเข้าใจว่าทำไมจึงผิดบ่อย ๆ ในบางเรื่อง เพื่อจะได้ปรับปรุงภาษาของตัวเอง

8. ใช้ความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์ ผู้เรียนควรจะใช้ความรู้ที่มีอยู่เกี่ยวกับภาษาแม่หรือภาษาต่างประเทศที่เคยเรียนมาให้เป็นประโยชน์ในการเรียนภาษาใหม่ เพราะภาษาต่าง ๆ มีความคล้ายคลึงกันในการออกเสียงศัพท์ และสำนวนต่าง ๆ โดยเฉพาะภาษาต่าง ๆ ในยุโรป

9. เรียนรู้การเดาอย่างมีหลักการ ผู้เรียนต้องเข้าใจว่าในการเรียนภาษานั้น เป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องพยายามหาความหมายและจุดมุ่งหมายของผู้พูด ในการนี้ผู้เรียนควรเรียนรู้ที่จะใช้วิธีการเดาอย่างมีหลักการ เช่น ในการเข้าใจบทอ่าน ผู้เรียนต้องพยายามเข้าใจหัวใจของเรื่องหรือในการจะเข้าใจเรื่องราวการสนทนาผู้เรียนควรมองหาเรื่องหลักอารมณ์ หรือสภาพแวดล้อม แล้วถามตัวเองว่าบทสนทนาเกิดขึ้นที่ไหน เรื่องที่พูดควรจะเป็นอย่างไร เป็นต้น

10. รู้จักใช้สำนวนและคำพังเพย ผู้เรียนควรทราบว่าในการเรียนภาษามีบ่อยครั้งที่ผู้เรียนจะพบพยางค์หรือประโยคที่พอจะเข้าใจจากการดูใจความข้างเคียงและจะไม่สามารถเข้าใจได้เมื่อวิเคราะห์คำต่อคำ คำหรือพยางค์พวกนี้ก็คือสำนวนและคำพังเพยนั่นเอง วิธีเรียนสำนวนที่ดีที่สุดก็คือการใช้สำนวนนั้น ๆ เลย โดยไม่ต้องคำนึงถึงคำอธิบาย

11. รู้จักพูดได้ตอบตามแบบฉบับของภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ผู้เรียนควรเข้าใจว่าจุดหมายประการแรกของการเรียนภาษาหนึ่งก็คือเพื่อการสื่อสารจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องเรียนรู้ว่า

เจ้าของภาษามีวิธีพูดเพื่อสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างไร แล้วจดจำประโยคเหล่านั้นไว้ใช้เลย เช่น ประโยคที่ใช้เริ่มต้นและลงท้ายการสนทนาหรือการตอบรับปฏิเสธ เป็นต้น

12. เรียนรู้เทคนิคในการสนทนา การสนทนาด้วยภาษาที่เรียน จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนภาษานั้นอย่างดียิ่ง ผู้เรียนจึงต้องเรียนรู้เทคนิคการทำให้การสนทนาดำเนินต่อไป เช่น ถ้าพูดตรง ๆ ไม่ได้ ก็พูดใหม่ให้ใจความเดิม หรืออาจเขียนหรือสะกดคำที่ต้องการจะพูดให้ผู้ฟังอ่าน เป็นต้น

13. รู้จักใช้ความหลากหลายภาษาให้เป็นประโยชน์ในการพูดเนื่องจากวิธีการพูดมักจะมีมีความสำคัญมากกว่าที่พูด แม้ว่าในระยะแรก ๆ ของการเรียนภาษา ผู้เรียนจะพบว่าเป็นการยากที่จะใช้ภาษาได้หลายรูปแบบในการพูดถึงสิ่งหนึ่ง แต่ผู้เรียนจำเป็นต้องให้ความสนใจในเรื่องนี้ เช่น สังเกตว่าในประโยคหลาย ๆ ประโยคที่มีความหมายเหมือนกับประโยคไหนควรพูดฟังใครเพื่อสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้อง เป็นต้น

สรุปได้ว่าผู้เรียนจะเรียนภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จได้นั้นต้องแสวงหาแนวทางการเรียนที่เหมาะสมกับตนเองพร้อมทั้งพยายามฝึกฝนและหาโอกาสใช้ภาษาปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ เรียนรู้เทคนิคและพยายามสนทนาด้วยภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นการฝึกฝนภาษาได้เป็นอย่างดี

ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ ความถนัดในการเรียนภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศเป็นคุณลักษณะทางปัญญาของผู้เรียนที่จำเป็นในการเรียนรู้ภาษาที่สอง สเตอร์น (Stem, 1983, p. 368) คุณลักษณะเฉพาะทางปัญญาดังกล่าวนั้นจะเป็นส่วนที่ทำให้ผู้เรียน เรียนรู้ภาษาใหม่ได้อย่างง่ายดาย รวดเร็ว และเรียนรู้ได้ในระดับสูง

แครอล (Carroll, 1981 cited in Wesehe, 1981, p. 123) ได้นิยามความถนัดไว้ว่าเป็นคุณลักษณะบางอย่างของบุคคล ซึ่งควบคุมอัตราของความก้าวหน้าในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศภายในระยะเวลาที่กำหนด

แครอลมีความสนใจในความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศมากเขาได้ทำการศึกษา ค้นคว้าจนสามารถสร้างแบบทดสอบความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศสำเร็จในปี ค.ศ. 1959 ได้มีการนำแบบทดสอบดังกล่าวไปใช้อย่างกว้างขวาง ในเวลาต่อมา หลังจากที่แครอลได้อ่านรายงานการวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศแล้วเขาสรุปว่า “อำนาจในการทำนายของแบบทดสอบความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นเป็นแก่นสาร (substantial) และแสดงนัยว่า (imply) ความถนัดเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ” แครอล (Carroll, 1981 อ้างถึงใน ชีรพงศ์ แก่นอินทร์, 2532, หน้า 22)

การวิจัยของ การ์ดเนอร์ และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert) อนิสฟิลด์ และแลมเบิร์ต (Anisfeld and Lambert) และการ์ดเนอร์ (Gardner, 1985 อ้างถึงใน ธีรพงศ์ แก่นอินทร์, 2532, หน้า 23) ต่างก็พบว่า ความถนัดทางการเรียนภาษาที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สอง การ์ดเนอร์ได้สรุปว่า ในสภาพการเรียนการสอน (instructional setting) ผู้เรียนที่มีความถนัดทางภาษาจะเรียนรู้ได้ดีกว่าผู้เรียนที่ไม่มีความถนัด โดยเฉพาะกล่าวว่า “ในสภาพการเรียนการสอนที่เป็นเฉพาะเจาะจง (specific material) เช่น มีรายงานของคำศัพท์ โครงสร้างทางไวยากรณ์ การออกเสียง และการฟัง นักเรียนที่มีความสามารถเฉพาะที่จะเป็น (requisite abilities) จะเรียนรู้ได้ดีกว่านักเรียนที่ไม่มีความสามารถทั้งนี้”

การ์ดเนอร์ (Gardner, 1985, pp. 153-156) ได้ทดสอบรูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ และผลในกรณีของภาษาที่สองทางทฤษฎีการเป็นภาษาที่สองของนักเรียนเกรด 7 พบว่า ความถนัดทางการเรียนมีผลกระตือรือร้นต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

แลมเดอร์แมน (Landerman, 1987, p. 1420-A) ศึกษาว่าความถนัดทางคณิตศาสตร์ สามารถใช้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ได้มากกว่าตัวแปรอื่น ๆ ที่เขาทำนายศึกษา จากแนวความคิดและผลวิจัยต่าง ๆ ซึ่งได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ ความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศจะมีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และจะมีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางอ้อมโดยผ่านทางความรู้พื้นฐานเดิม เพราะความรู้พื้นฐานเดิมเป็นความรู้ความสามารถทางภาษาที่มีมาก่อน และความสัมพันธ์เป็นรูปที่พบโดยตรงต่อการเรียนรู้ภาษา ความรู้ความสามารถทางภาษาที่มีมาก่อนนี้จะได้รับอิทธิพลโดยตรงจากความรู้เดิม

จากงานวิจัยของ การ์ดเนอร์ และแลมเบิร์ต (Gardner & Goldstein, 1980, p. 59) กล่าวว่า ทักษะคือ ความโน้มเอียงอันเป็นผลมาจากการผสมผสานระหว่างความถนัด ความรู้เกี่ยวกับประสิทธิภาพของการเรียนของบุคคลที่จะตอบสนองในทางที่พึงปรารถนาหรือไม่พึงปรารถนาต่อเนื้อหาอื่น ๆ กลุ่มบุคคล ความคิด

แลมเดอร์แมน (Landerman, 1980, p. 189) กล่าวว่า ทักษะคือความโน้มเอียงที่จะเกิดจากการเรียนรู้ในอันที่จะตอบสนองต่อความต้องการต่าง ๆ ในทางใดทางหนึ่งโดยเฉพาะ

ทัศนคติเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับความถนัด

การ์ดเนอร์ (Gardner, 1980, p. 189) กล่าวว่า ทักษะคือความโน้มเอียงที่จะเกิดจากการเรียนรู้ในอันที่จะตอบสนองต่อความต้องการต่าง ๆ ในทางใดทางหนึ่ง โดยเฉพาะ

ว่า กลุ่มชน ประเพณี หรือสถานการณ์

ทัศนคติคือความรู้สึกที่แสดงออกในทางที่ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นต้น

“ทัศนคติ” ในความหมาย เป็นตัวว่า อนาสตาซี (Anastasi, 1976, p. 543) กล่าวว่าทัศนคติ

ทัศนคติคือการเรียนภาษาต่างประเทศ มีผู้ให้ความหมายของคำว่า

จากงานวิจัยของ

ประมาณ ทวีตญาณ (2526) อ้างถึงว่า ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้
ในรายงานการวิจัยของ พิเศษ (2520) ฉบับที่ 1 (2522) และ
โดยนักวิจัยที่สนใจในสาขาต่าง ๆ ของภาษาและการเรียนรู้

เรียนในโรงเรียน การวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้แสดงให้เห็นว่า การวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้
ในโรงเรียน (2534) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้
การวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้

จะมีความจำเป็นที่จะต้องมีการวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้
ไปให้ผู้ที่สนใจในสาขาต่าง ๆ ของภาษาและการเรียนรู้
ภาค (ack) ความจำเป็นที่จะต้องมีการวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้
ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ภาษาใหม่ (ack) ได้จนถึงระดับที่ผู้เรียน
ที่จะเป็นต้นแบบก่อน” เป็นตัวแปรที่สัมพันธ์กันต่าง ๆ ของผู้เรียน โดยมีความจำเป็นที่จะต้อง
แก้ปัญหานี้ (2532, หน้า 24) ความรู้พื้นฐานของผู้เรียน หรือที่เรียกว่า “ความสามารถทางภาษา”
ในรูปแบบของการวิจัยในโรงเรียนของ บลูม (Bloom, 1994 อ้างถึงใน ชีรพงศ์
ในภาคเรียน (บุญชม และคณะ, 2524, หน้า 29)

ที่จะเป็นต้นแบบของการวิจัยในโรงเรียน การมีความรู้พื้นฐานของผู้เรียนจะเป็นรากฐานสำคัญในการเรียนรู้
ความรู้พื้นฐานทางภาษา ความรู้พื้นฐาน คคือ ความรู้ ทักษะ และความสามารถ

ภาษา

ผู้วิจัยได้อธิบายถึงภาษาที่ผู้เรียนสนใจที่จะเรียนรู้ในภาษาที่ผู้เรียนสนใจที่จะเรียนรู้ในภาษาที่ผู้เรียนสนใจที่จะเรียนรู้
ต่อไปว่า การวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้

มีค่าเฉลี่ย 0.05

ทัศนคติและการรับรู้เกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญในการวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้
ทัศนคติและการรับรู้เกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญในการวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้
และจะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้
ภาษาในโรงเรียน การวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้ 9 ผลการวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้ 10 ผลการวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้
เรียนภาษาและการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญในการวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้ 5 โปรแกรมการวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้
นิยม (2524) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้

ภาษาและการเรียนรู้
การวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้ การวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้ การวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้
การวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้ การวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้ การวิจัยเกี่ยวกับภาษาและการเรียนรู้

ឧបនាយករដ្ឋមន្ត្រីទទួលបន្ទុកការងារសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ
អគ្គនាយកដ្ឋានពាណិជ្ជកម្ម

លេខ ២៣ កេ.ប្រ.បទ ៤៩ ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រពាណិជ្ជកម្មជាតិ ឆ្នាំ ២០១៥-២០២៥

[illegible]

แต่ภาษาถิ่นระบบที่ใช้ในการสื่อสารหรือสื่อข้อความภายใน (อรัญญ์ วิริยะจิตกร, 2532, หน้า 119)

[illegible]

ศ.ดร. (109-111) 2537, 109-111

[illegible]

2. ការបោះឆ្នោតតាមប្រព័ន្ធបោះឆ្នោតអេឡិចត្រូនិក (E-Voting) ត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយប្រជាជនកម្ពុជា ដើម្បីជ្រើសរើសសមាជិកសភា និងសមាជិកអង្គភាពប្រតិភូប្រទេសកម្ពុជា។ ប្រព័ន្ធបោះឆ្នោតអេឡិចត្រូនិកនេះ ត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាការប្រើប្រាស់បច្ចេកវិទ្យាឌីជីថល ក្នុងការប្រព្រឹត្តិការណ៍បោះឆ្នោត។

[illegible]

4. ต้องใช้ผู้เรียนเลือกวิธีการเรียนรู้ในลักษณะใดบ้าง

[illegible][illegible]

គេស្រេចចិត្តប្តូរឈ្មោះនៃអង្គការនេះទៅជា គេស្រេចចិត្តប្តូរឈ្មោះនៃអង្គការនេះទៅជា

[illegible][illegible]

2. บุคลากรของกรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์

២. ក្រុមប្រឹក្សាភិបាលក្រុមហ៊ុន ត្រូវរៀបចំរបាយការណ៍ស្តីពីការងាររបស់ក្រុមហ៊ុន ឱ្យបានត្រឹមត្រូវ និងទូទៅ ដើម្បីជួយដល់ការងាររបស់អង្គភាពតំណាងរាស្ត្រជាតិ។

ข้อดีและข้อจำกัดของวิธีสอนตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

วิธีสอนตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีขั้นตอน คือ

1. เป็นวิธีสอนที่สอดคล้องกับเป้าหมายของการเรียนภาษา คือมุ่งให้ผู้เรียนสามารถ

สื่อสารได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ในชีวิตจริง

2. เป็นวิธีสอนที่เน้นกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกภาษา

เพื่อสร้างความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ผู้ใช้ความเข้าใจและมีความสามารถในการใช้ภาษา

3. ผู้เรียนได้เรียนรู้การทำงานร่วมกับผู้อื่น เป็นปฏิสัมพันธ์และเรียนรู้จากตัวอย่างผู้อื่น

และกัน มีวิสัย มีความรับผิดชอบ

1. ต้องการผู้สอนที่มีความรู้ ความเข้าใจด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคมและการจัดการเรียนและ

การสร้างสถานการณ์ให้เหมาะสมจริง

2. เป็นวิธีสอนที่เน้นความสามารถในการสื่อสาร มากกว่าความรู้ความสามารถใน

รูปแบบของภาษา ดังนั้น การวัดและประเมินผลจะเน้นทักษะด้านพหูพจน์ และต้องวัดตลอดทั้งก่อน

ผู้สอนต้องมีความรู้ มีทักษะในการวัดผลแบบต่าง ๆ จึงจะทำให้ได้ประเมินผลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(สุนทร อังวัฒนกุล, 2537, หน้า 118-119; อรุณี วัชรจิตฺต, 2532, หน้า 123-125)

การสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาเบื้องต้น

การเรียนรู้อำนาจภาษาที่สองสำหรับผู้ที่อยู่ในระยะเริ่มแรก ทักษะการฟังเป็นทักษะที่สำคัญที่

ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ไปใช้ทักษะอื่นต่อไป เพราะตามธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา การได้ยินเป็นพื้นฐาน

ตามลำดับขั้นที่ผู้เรียนใช้ในการพัฒนาการฟังภาษา การฟังเป็นขั้นตอนแรกของการเรียนรู้ภาษา

ทั้งผู้พูดและผู้ฟัง การฟังมีขั้นตอนการพัฒนาการฟังเป็นขั้นตอนต่อไป ซึ่งในการฟังมีขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

ทฤษฎี (2537, หน้า 17) กล่าวว่า ข้อได้เปรียบ 2 ประการ คือ กลไกทางด้านการรับรู้ความถี่

(idealization mechanism) และกลไกการเลือกสนใจ (motor articulation)

การฝึกภาษาฟังเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้เรียนภาษา เพราะระบบประสาทของภาษาฟังเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาใน

ระดับอื่น ๆ ต่อไป ผู้เรียนจะมีความสามารถในการฟังเป็นขั้นเป็นตอน จึงจะสามารถแยก

ออกได้ว่า เสียงที่ได้ยินนั้นเป็นเสียงอะไร การฝึกฟังและการฟังและการออกเสียงจะทำไปพร้อมกัน

เพราะเชื่อว่าเมื่อออกเสียงได้ก็จะช่วยให้สามารถฟังเสียงนั้นได้ง่ายขึ้นด้วย (นันทนา รณเกียรติ,

2529, หน้า 8-9) สอดคล้องกับ สตีเวน (Stevick, 1962 แปลโดย เกษมศรี วงษ์เลิศวิทย์, 2538,

หน้า 49) ที่กล่าวว่า “สิ่งที่จำเป็นพื้นฐานแรกที่สุดของการเรียนภาษา คือ การสอนออกเสียง”

สามารถที่จะเข้าใจได้ ปลาย หรือข้อความ บทสนทนาต่าง ๆ ตลอดจนสามารถ ออกเสียงข้อความที่
เสียงนั้นทันที จังหวะ การหยุดและการออกเสียงของประโยคระหว่างคำของภาษาได้และ

1. ระดับทักษะกลไก (mechanical skill) ผู้เรียนสามารถพูดเลียนแบบเสียง ระดับเสียง

ดังต่อไปนี้ ณ อัญชัน ชิตสุข, 2537, หน้า 31) คือ

ส่วนทักษะการฟังแบ่งเป็น 5 ระดับ เช่นกัน (Vallette & Disick, 1972, pp. 153-158

และในประโยค สามารถรับทราบข้อความและเข้าใจเนื้อหาของประโยคได้

ความหมายของข้อความที่ผู้เรียน และระดับของความสามารถในการเข้าใจระดับเสียงใน

สามารถแยกแยะความหมายของภาษาที่ผู้เรียนฟังได้ เช่นในระดับใด เช่นใจความหมายของประโยค

5. ระดับความรู้ (cognition) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ข้อความของภาษาต่าง

ได้ เช่นสามารถเข้าใจคำศัพท์ในบทสนทนา การพูด การฟัง และวิเคราะห์ได้

นอกจากความหมายทั่ว ๆ ไปของข้อความที่ผู้เรียนฟังได้ เช่นสามารถแยกแยะความ

4. ระดับการสื่อสาร (communication) เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจคำศัพท์ คำอธิบายสามารถ

เหมาะสมกับสถานการณ์ และสามารถเข้าใจข้อความที่ผู้เรียนฟังได้ เช่นสามารถแยกแยะความ

และคำศัพท์ที่ผู้เรียนฟังได้ สามารถแยกแยะความหมายของข้อความที่ผู้เรียนฟังได้

3. ระดับเข้าใจ (transfer) เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจข้อความที่ผู้เรียนฟังได้ เช่นสามารถ

ประโยคที่ผู้เรียนฟังได้ เช่นสามารถแยกแยะความหมายของประโยค

ที่ผู้เรียนฟังได้ สามารถเข้าใจคำศัพท์ที่ผู้เรียนฟังได้ เช่นสามารถแยกแยะความ

2. ระดับความรู้ (knowledge) เป็นระดับที่ผู้เรียนเข้าใจข้อความที่ผู้เรียนฟังได้ และประโยค

ความหมาย

ระหว่างภาษาของภาษาต่าง ๆ และสามารถแยกแยะความหมายของภาษาที่ผู้เรียนฟังได้

1. ระดับกลไก (mechanical skills) เป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถแยกแยะความ

pp. 141-142 ดังต่อไปนี้ ณ อัญชัน ชิตสุข, 2537, หน้า 28-29) คือ

สามารถวิเคราะห์ทักษะการฟังที่ผู้เรียนสามารถแยกแยะความหมายของภาษาที่ผู้เรียนฟังได้

ความสามารถในการฟังและการพูดที่ผู้เรียนสามารถแยกแยะความหมายของภาษาที่ผู้เรียนฟังได้

ตามและเสียงที่ (พิศมัย อรรถวิทย์ ณ อัญชัน ชิตสุข, 2539, หน้า 31)

ผู้เรียนฟังได้ เช่นสามารถแยกแยะความหมายของภาษาที่ผู้เรียนฟังได้ เช่นสามารถ

ผู้เรียนฟังได้ เช่นสามารถแยกแยะความหมายของภาษาที่ผู้เรียนฟังได้ เช่นสามารถ

การฟัง การพูด การฟัง การพูด การฟัง การพูด การฟัง การพูด การฟัง การพูด

2. ระดับความรู้ (knowledge) ผู้เรียนสามารถระบุได้กับสิ่งที่เคยเรียนมาโดยให้คำศัพท์ และใช้การอธิบายแบบตัวอย่างเข้าใจความหมาย

3. ระดับเข้าใจ (transfer) ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในการอธิบายแบบให้ตัวอย่างรู้

ประโยชน์ใหม่ๆ ได้ตามที่ต้องการ และสามารถอธิบายได้ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ
4. ระดับสื่อสาร (communication) ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นต่อการใดที่ผู้อื่น
รู้ได้โดยเน้นความคล่องแคล่ว ความเข้าใจ ความสามารถในการสื่อสารมากกว่าความถูกต้องทาง
ไวยากรณ์

5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ (criticism) ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์หาจุดอ่อนหรือข้อบกพร่อง
ต่างๆ แล้วเสนอให้คำพูด ส่วนนี้ นับว่าสูง ตลอดจนถึงการพิจารณาที่เหมาะสม

จากที่กล่าวมาอาจพอสรุปได้ว่า การสอนภาษาอาจถูกจัดเป็นกระบวนการที่
การพูด การอ่านและการเขียนตามลำดับ ขั้นตอนการฟังและการพูดเป็นทักษะพื้นฐาน ผู้สอนควร
ศึกษาแต่ละระดับของทักษะเพื่อเป็นข้อควรระวังว่าหากผู้เรียนมีจุดบกพร่องการเรียนการสอนใน
เฉพาะระดับขั้นความสามารถขั้นต้นที่สุดของการวัด

กิจกรรมการสนทนาของผู้ฟังและความ การฟังเพื่อเข้าใจความหมายและสาระของสิ่งที่
ฟัง เป็นทักษะที่ต้องได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ การสอนผู้ฟังจึงมีความมุ่งหมายเพื่อให้
ผู้เรียนสามารถฟังและเข้าใจความละเอียดของสิ่งที่ฟังได้ 4 ขั้นตอน
(อาไปท เลิฟวอร์ช, 2531, หน้า 78-79) ดังต่อไปนี้

1. การกำหนดเนื้อหาที่จะสอน โดยผู้สอนเป็นผู้กำหนด อาจเป็นการเล่าเรื่อง
(narration) การบรรยายรายละเอียดของวัตถุ คนหรือเหตุการณ์ (descriptions) การบอกทิศทาง
(giving directions) หรือข้อความที่ใช้ในการอธิบายต่างๆ ยกเว้นเนื้อหาที่เป็นส่วนที่ใช้ใน
สถานการณ์ต่างๆ ผู้สอนต้องคำนึงถึงความยากง่ายของเนื้อหา

2. การสร้างความสนใจของผู้เรียนมี 2 วิธีซึ่งผู้สอนจะต้องใช้ทั้ง 2 วิธี คือ
2.1 ในผู้เรียนร่วมระดับมัธยมศึกษาของการฟังว่าผู้ฟังอะไร เพื่อจับใจความ
หรือรายละเอียด หรือเพื่อจับใจความสำคัญในการบอกเหตุการณ์

2.2 ในผู้เรียนแบบฝึกหัดของเนื้อหาที่จะฟังถึงวงหน้า หรือต่อคำถามก่อนฟัง
หรือรายละเอียด หรือเพื่อจับใจความสำคัญในการบอกเหตุการณ์

3. การฟังและการทำความเข้าใจในบทคัดย่อ คำนวณปัญหาจากบทคัดย่อ
เสียงผู้สอน การอ่านด้วยความเร็วปกติโดยผู้เรียนฟังภาษาที่ตนสามารถเข้าใจตาม
ความเหมาะสมโดยไม่จำเป็นต้องจำจำนวน ความยากง่ายและระยะเวลาในการฟัง

แบบฝึกหัดที่หนึ่งพอจะพบ แบบฝึกหัดของนักศึกษาดังกล่าว นักศึกษามองว่าแบบฝึกหัดที่หนึ่งเป็นเพียงลักษณะของเนื้อหา และสิ่งที่เสริมให้นักเรียนฝึกทักษะการฟังตามเป้าหมาย

4. การตรวจแบบฝึกหัด ควรอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่าการทำแบบฝึกหัดเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการฟัง ไม่ใช่การทดสอบ และเพื่อให้การตรวจแบบฝึกหัดมีประสิทธิภาพที่สุดควรชี้ให้เห็นข้อบกพร่องของผู้เรียนที่พบทำแบบฝึกหัดเสร็จ

ขั้นตอนการฝึกทักษะการฟังและการพูดเพื่อการสื่อสาร กิจกรรมพอควรสื่อสารให้นักเรียนฟังขั้นตอนการฝึกทักษะการฟังและการพูดเพื่อการสื่อสาร กิจกรรมพอควรสื่อสารให้นักเรียนฟังขั้นตอนการฝึกทักษะการฟังและการพูดเพื่อการสื่อสาร

การเขียนการสนทนาภาษาญี่ปุ่นที่นักเรียนสามารถพูดได้ เพื่อให้นักเรียนสามารถพูดได้ การเขียนการสนทนาภาษาญี่ปุ่นที่นักเรียนสามารถพูดได้ เพื่อให้นักเรียนสามารถพูดได้ การเขียนการสนทนาภาษาญี่ปุ่นที่นักเรียนสามารถพูดได้

1. กระตุ้นความสนใจของผู้เรียนและให้ทราบจุดมุ่งหมายของการฝึก เช่น รู้ว่าเมื่อฟังจบแล้วจะต้องตอบคำถาม หรือทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ

2. ในผู้เรียนฟังของเรื่องหรือเรื่องราวที่เตรียมไว้ในสื่อหรือความเข้าใจ และควรเปิดโอกาสให้ผู้ฟังได้ฟังซ้ำ จำนวนครั้งขึ้นอยู่กับความสามารถและความสนใจของผู้ฟัง ลักษณะงานที่

3. ในผู้เรียนทำแบบฝึกหัดหรืองานที่มอบหมายให้ หลังจากการฟังแล้ว

4. ในลักษณะงานของผู้เรียน เช่น เกมคำตอบหรือให้คำอธิบายด้วยตนเอง

1. ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ ผู้สอนควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่เรียน

2. ขึ้นอยู่กับเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรจัดอยู่ในรูปแบบ ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียน

สังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่ฟัง ซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับบริบท เช่น ผู้ฟังในใจมีความรู้เกี่ยวกับเนื้อหา ผู้สอนควรใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายและชัดเจนให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่เรียนไปมาจริงๆ

จะเห็นว่า ขั้นตอนการสนทนาที่มอบหมายการฟังและการพูดเพื่อการสื่อสารดังกล่าว

ขั้นต้นที่ผู้สอนควรเตรียมการนำเข้าไปใช้ปฏิบัติ และจะประเมินผลตามขั้นตอนที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนได้

ឥឡូវបទបទប្បញ្ញត្តិដែលបានចែងក្នុងក្របខណ្ឌ ឥឡូវបទបទប្បញ្ញត្តិ

ក្នុងន័យដែលអ្នកប្រកាសប្រកាន់ស្រាប់តែ ព្រះបាទសីហនុវរ្ម័នទី៨

ប្រារព្ធពិធី

ក្រុមប្រឹក្សាភិបាលស្ថាប័ន

[illegible]

4. ทาวัชต์มีบทบาทในการฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมในชุมชนอย่างไร เช่น ในด้านอะไรบ้าง

ក្នុងចំណោមនេះ

2. จิตสำนึกที่มุ่งหาโอกาสจากไปหาเอาผลประโยชน์ของผู้บริหาร

ក្រុមប្រឹក្សាភិបាលក្រុមហ៊ុន ក្រុមហ៊ុន ក្រុមហ៊ុន

អរុណស្មារតី ក្រុងសៀមរាប ថ្ងៃទី ០២ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ២០២២

សម្រាប់នគរបាលនៃកម្មវិធីការពារសង្គម ក្រសួងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា។

(อู่) พ. เกษตรสุข, 2531, หน้า 58, 77) ผู้แต่งต่อไปนี้

๒) ในระบบการดูแลแบบครอบครัว (Family Care) ของประเทศไทย มีข้อดีและข้อเสียอะไรบ้าง

ក្នុងលេខប្រាំពីរ ២ លេខប្រាំបួន គេបង្ហាញពីការប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្ស

หูกบอระฉะใบ กบฏกบฏใบชบาใบ กบฏกบฏใบชบาใบ กบฏกบฏใบชบาใบ กบฏกบฏใบชบาใบ กบฏกบฏใบชบาใบ

ចុះក្រោយពីការព្រួយបារម្ភ ២ពីរបេសនាបានប្រគល់ឱ្យក្រុមប្រឹក្សាភិបាលក្រុងកំពង់ចាម

២) ដែនបេតិកភណ្ឌនៃបេតិកភណ្ឌអន្តរជាតិបេតិកភណ្ឌព្រៃឈើប្រាសាទបាបូល

ក្រុមហ៊ុនប្រតិបត្តិការ

การตั้งงบประมาณประจำปีของหน่วยงานของรัฐนั้น จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการจัดสรรงบประมาณแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๖๑

2.1 **เทคโนโลยีการตรวจหาสารพิษ** (audio notebook) **คือ** โปรแกรมบนคอมพิวเตอร์ที่บันทึกเสียงพูดของผู้ใช้และทำการถอดเสียงเป็นข้อความโดยอัตโนมัติ

[illegible][illegible][illegible]

និយោជកនៃក្រុមហ៊ុនដែលបានបញ្ជាក់ក្នុងតារាងខាងលើ ត្រូវតែបំពេញតាមលក្ខខណ្ឌខាងក្រោមនេះ ដើម្បីធានាបាននូវភាពជោគជ័យនៃការងារ និងការគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្សក្នុងក្រុមហ៊ុន។

១. ការគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្ស (HRM) ត្រូវតែមានប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្ស (HRIS) ដែលអាចទទួលបាន និងប្រើប្រាស់បាន។

២. ការគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្សត្រូវតែមានប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្ស (HRIS) ដែលអាចទទួលបាន និងប្រើប្រាស់បាន។

៣. ការគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្សត្រូវតែមានប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្ស (HRIS) ដែលអាចទទួលបាន និងប្រើប្រាស់បាន។

៤. ការគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្សត្រូវតែមានប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្ស (HRIS) ដែលអាចទទួលបាន និងប្រើប្រាស់បាន។

៥. ការគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្សត្រូវតែមានប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្ស (HRIS) ដែលអាចទទួលបាន និងប្រើប្រាស់បាន។

៦. ការគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្សត្រូវតែមានប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្ស (HRIS) ដែលអាចទទួលបាន និងប្រើប្រាស់បាន។

៧. ការគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្សត្រូវតែមានប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្ស (HRIS) ដែលអាចទទួលបាន និងប្រើប្រាស់បាន។

៨. ការគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្សត្រូវតែមានប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្ស (HRIS) ដែលអាចទទួលបាន និងប្រើប្រាស់បាន។

៩. ការគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្សត្រូវតែមានប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្ស (HRIS) ដែលអាចទទួលបាន និងប្រើប្រាស់បាន។

១០. ការគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្សត្រូវតែមានប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងធនធានមនុស្ស (HRIS) ដែលអាចទទួលបាន និងប្រើប្រាស់បាន។

ព្រះបាទ នរោត្តម សីហនុ

កម្ពុជាកម្ពុជា ឬក្រុង

ព្រះបាទ ហ៊ុន សែន ព្រះមហាក្សត្រ

ព្រះបណ្ឌិតហ៊ុន សែន

កងទ្លេងបេតិកភណ្ឌ ប្រាសាទបាគ្គី

31

កង្វះប្រយោជន៍

កម្មវត្ថុបណ្តុះបណ្តាល កម្មវត្ថុ២៤ កម្មវត្ថុ៣០

បុរេនរ្យប្រាសាទបុរេនរ្យ

គេប៉ះប៉ោមតែប៉ុណ្ណោះហើយគេប៉ះប៉ោមតែម្តងទៅប៉ុណ្ណោះ

ՀՈՅՆԵՐՈՒԹՅԱՆ ԲՈՒՆԵՐԱԴԱՐԱՆԻ ՄԱՍԻՆ ԱՅՈՒՆԵՐՈՒԹՅԱՆ ԲՈՒՆԵՐԱԴԱՐԱՆ 78

ឧប កេរ្តិ៍ ៩ ២១ កញ្ញា ២០២២

ក្រិច្ចប្បន័យអំពីសេវាសម្រាប់ការគ្រប់គ្រងសេដ្ឋកិច្ចជាតិរបស់អង្គការសហប្រតិបត្តិការអាស៊ាន 3.

ПОЗНАНИЕ И ПРАКТИКА

การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ

2.1 ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐ

ระเบียบ

ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐ

2.2

การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ของรัฐ

1. ส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง

ส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง

ส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง

ส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง

ส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง

ส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง

5. การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ

๒.๓ ผลกระทบที่สืบเนื่องมาจากแผนพัฒนาฯ ระยะ ทศวรรษแรกของการบริหารราชการแผ่นดิน

ស្ថាប័នបណ្តុះបណ្តាល

បញ្ហា ៣.

[illegible]

រាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី២២ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០១២ ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

[illegible]

៧២ កម្មវិធីនេះបានបង្កើនការយល់ដឹងអំពីការប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធប្រយោជន៍សម្រាប់ប្រជាជនក្នុងតំបន់។

ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ

ឆ្នាំ ០៩ កម្មវិធីនេះបញ្ចប់នៅថ្ងៃទី ២៤ ខែ ២ ឆ្នាំ ២០២២ បញ្ចេញនៅក្រុងភ្នំពេញ ។

ព្រ. 8-5 ព្រះអង្គបានបញ្ជូនទូតទៅក្រុង

2. วัตถุประสงค์ของการประเมิน หลักสูตรการเรียนการสอน และสื่อการเรียนการสอน

3. ប្រធានក្រុមប្រឹក្សាភិបាល ឬមន្ត្រីតំណាងនៃក្រុមប្រឹក្សាភិបាល ត្រូវតែមានសញ្ជាតិជាប្រជាពលរដ្ឋកម្ពុជា។

ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច

4. ใช้เสียงสนทนาที่เป็นมิตร นำพ่วง คำอุทานการให้รายละเอียดที่น่าสนใจ ควรปรับเปลี่ยน

[illegible]

ឧបេនេនកកម្មព្រះនិម្មិត ឬឧបេនកកម្មព្រះ ក្នុងកកម្មព្រះបុព្វ

5. ការគ្រប់គ្រងធនធានទឹកស្រទាប់ក្រោមដី ឬការកែលម្អប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងធនធានទឹកស្រទាប់ក្រោមដី

លេខអនុញ្ញាតប្រើប្រាស់៖

[illegible]

SLURPS

[illegible]

០២ ៧០០ ៩ អនុលោមតាមកិច្ចព្រមព្រៀងសហប្រតិបត្តិការរវាងរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា និងរដ្ឋាភិបាលសិង្ហបុរី

(1) การเตรียมตัวของผู้สมัครสอบ (2) การเตรียมตัวของผู้สมัครสอบ

ព្រះបណ្ឌិតហ៊ុន សែន (៩) ព្រះបណ្ឌិតហ៊ុន សែន

១. ប្រភេទបណ្តុះបណ្តាលបេក្ខជនស្រីស្នាក់នៅក្នុងគ្រួសារ

1.1 เทปบันทึกเสียง เทปที่ใช้ในการบันทึกเสียงโดยทั่วไปเป็นเทปที่ทำจากพลาสติก

ซึ่งพลาสติกเป็นพลาสติกชนิดโพลีเอสเตอร์ (polyester) บาง ๆ เป็นแผ่นบางและเคลือบด้วยผงเหล็ก เป็นเทปที่ทำมาจากพลาสติกชนิดโพลีเอสเตอร์ (polyester) บาง ๆ เป็นแผ่นบางและเคลือบด้วยผงเหล็ก

เทปบันทึกเสียง (original) และแบบคัดลอก (cassette) ในการบันทึกเสียงแบบเดิม ๆ

การใช้เทปบันทึกเสียงเพื่อเก็บเสียงไว้ฟังภายหลัง หรือใช้เพื่อคัดลอกเสียงจากเทปบันทึกเสียงอื่น

1.2 ไมโครโฟน (microphone) เป็นอุปกรณ์สำหรับเปลี่ยนเสียงเป็นสัญญาณไฟฟ้า

1.2.1 ไมโครโฟนแบบไดนามิก (dynamic microphone) ไมโครโฟนประเภทนี้ใช้หลักการเหนี่ยวนำไฟฟ้า

1.2.1.1 คริสตัลหรือเซรามิกไมโครโฟน (crystal or ceramic microphone) ไมโครโฟนประเภทนี้ใช้หลักการเปลี่ยนแรงดันไฟฟ้าเป็นสัญญาณไฟฟ้า

1.2.1.2 ไมโครโฟนแบบไดนามิก (dynamic microphone) ไมโครโฟนประเภทนี้ใช้หลักการเหนี่ยวนำไฟฟ้า

1.2.2 ไมโครโฟนแบบสองทาง (bi-directional microphone) ไมโครโฟนประเภทนี้ใช้หลักการเปลี่ยนแรงดันไฟฟ้าเป็นสัญญาณไฟฟ้า

1.2.2.3 ไมโครโฟนแบบหัวใจ (cardioid microphone) ไมโครโฟนประเภทนี้ใช้หลักการเปลี่ยนแรงดันไฟฟ้าเป็นสัญญาณไฟฟ้า

1.2.2.4 ไมโครโฟนแบบปืน (gun or rifle microphone) ไมโครโฟนประเภทนี้ใช้หลักการเปลี่ยนแรงดันไฟฟ้าเป็นสัญญาณไฟฟ้า

ក្នុងក្របខណ្ឌក្នុងកម្ពុជា ២ ខណ្ឌក្រុងចុងខណ្ឌខេត្ត ខណ្ឌក្នុងកម្ពុជា ប្រទេសកម្ពុជា ២ ក្រុងក្នុងកម្ពុជា (ខណ្ឌខេត្ត)
 ក្នុងក្របខណ្ឌក្នុងកម្ពុជា ២ ខណ្ឌក្រុងចុងខណ្ឌខេត្ត ខណ្ឌក្នុងកម្ពុជា ប្រទេសកម្ពុជា ២ ក្រុងក្នុងកម្ពុជា (ខណ្ឌខេត្ត)
 ខណ្ឌ ប្រទេសកម្ពុជា ក្រុងក្នុងកម្ពុជា ក្នុងក្របខណ្ឌក្នុងកម្ពុជា ខណ្ឌក្នុងកម្ពុជា ប្រទេសកម្ពុជា ២ ក្រុងក្នុងកម្ពុជា (ខណ្ឌខេត្ត)
 ក្នុងក្របខណ្ឌក្នុងកម្ពុជា ២ ខណ្ឌក្រុងចុងខណ្ឌខេត្ត ខណ្ឌក្នុងកម្ពុជា ប្រទេសកម្ពុជា ២ ក្រុងក្នុងកម្ពុជា (ខណ្ឌខេត្ត) ។

๑. การดำเนินการตามแผนปฏิบัติการฯ ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
 ๒. การดำเนินการตามแผนปฏิบัติการฯ ให้เป็นไปอย่างโปร่งใสและตรวจสอบได้
 ๓. การดำเนินการตามแผนปฏิบัติการฯ ให้เป็นไปอย่างมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน
 ๔. การดำเนินการตามแผนปฏิบัติการฯ ให้เป็นไปอย่างยั่งยืน

[illegible][illegible]

2.2 เครื่องแบบนักศึกษาแบบใหม่ได้ถูกนำมาใช้แล้วโดยมีผลบังคับใช้ในวันที่ 1 ตุลาคม 2562

[illegible]

2. การตรวจอุปกรณ์การบันทึกการ

เครื่องบันทึกเสียง (tape recorders) ที่ใช้กันอยู่ทั่วไปมี 2 แบบ คือ เครื่องบันทึก

รูปแบบจาน (open reel recorders) และเครื่องบันทึกแบบคาสเสต (cassette recorders)

បុណ្យប្រែប្រួលទៅជាប្រែប្រួល អ្នក

[illegible]

๒. การตั้งศูนย์และหน่วยย่อยของกรมการขนส่งทางบกในเขตกรุงเทพมหานคร 11

1. គេបង្កើតបេតុងក្នុងរូបប្រភេទណាមួយ។

[illegible]

គេបង្កើតឡើងដើម្បីជួយក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចសង្គមក្នុងការគ្រប់គ្រងប្រព័ន្ធគណនេយ្យ

คณะกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
การป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

[illegible][illegible][illegible][illegible]

២២២ **staccato** **punos** ក្បាលបែកក្បាលបែក

ចំនួន ៤៩២២២ តាមរយៈការប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធបណ្តាញសង្គម និងការប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធបណ្តាញសង្គម ដើម្បីទទួលបានព័ត៌មាន

[illegible]

2. ผู้ใช้ธรรมชาต คือ ผู้ซึ่งท่เกิดจากสิ่งต่าง ๆ ตามธรรมชาตินอกเหนือจากสิ่งประดิษฐ์

ឧបនាយករដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ លោកជំទាវ ហ៊ុន ម៉ាណែត បានបញ្ជាក់ថា គេមិនប្រើប្រាស់ប្រាក់កម្ពុជាឡើយ ក្នុងការបង់ប្រាក់ប្រចាំខែ ឬប្រាក់ប្រចាំឆ្នាំ ទេ។

[illegible]

ซึ่งทั่วไปแล้วจะสูงเกินกว่าที่คนเรา

(background noise) เมื่อเทียบกับเสียงพูด (manus) โดยเฉลี่ย 10-15 dB

เสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

เพื่อที่จะได้ยินเสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีเสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

1.4.2 เสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวน (recording level) โดยเฉลี่ย 10-15 dB

บันทึกเสียงด้วยเครื่องบันทึกเสียง 15 นิ้ว

ใช้ความถี่ของเสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

ใช้ความถี่ของเสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

สามารถวัดความถี่ของเสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

เสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

1.4.1 การเลือกใช้ความถี่ของเสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

ความถี่ของเสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

1.4 ข้อควรระวังในการบันทึกเสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

ความถี่ของเสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

1.3.3 ใช้เสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

สำหรับการบันทึกเสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

จะบันทึกเสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

จะบันทึกเสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

1.3.2 ใช้เครื่องบันทึกเสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

ผู้พูดเสียงดังเกินไป

directional microphone) สำหรับบันทึกเสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

การบันทึกเสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

ความถี่ของเสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

1.3.1 ใช้ไมโครโฟนที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

ใช้ไมโครโฟนที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

1.3 ข้อควรระวังในการบันทึกเสียงพูดที่ชัดเจนกว่าเสียงรบกวนประมาณ 10-15 dB

លេខកូដកម្មនៃក្រុម ចម្បងនៃក្រុមប្រឹក្សានិរ្តតន្ត្រី

លេខអត្តសញ្ញាណប័ណ្ណប្រជាជន ១២៣៤៥៦៧៨៩១០១១២៣៤៥៦៧៨៩១០១១២៣៤៥៦៧៨៩១០

ក្រុងប្រាសាទបាវ្យា ក្រុងប្រាសាទបាវ្យា ៥០'

ស្ថាប័នប្រតិបត្តិការស្របច្បាប់ ក្រសួងក្រៅប្រទេស

[illegible]

43

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University

กลุ่มความถ่วงน้ำหนักสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการเลือกใช้ชุดการเลือกการตอบ
ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเลือกของนักเรียน